

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. X. Josephus quibus gradibus in tam sublime solium conscenderit:
felicitas humana quàm periculosa, brevis, noxia.

ritur reprofus. Eulogius impleto insigniter patientiæ merito, post diem quadragesimum eadem mortis viâ sequitur. Junxit patientiam pietati, & duplum adeptus felicitatis præmium, geminæ virtutis diademat meruit coronari. Malum habuisset suaforem Eulogius seipsum. Nec Antonii consilium fuisse bonum, nisi ab Eulogio in opus redactum. Consilium in rerum nostrarum plurimis saluberrimum est istud: Imple patientiæ meritum, imple, imple; longanimis esto, ne præcipita, nihil abruptè facito; fortassis annus unicus, fortassis mensis, aut hebdomas tantum, fortassis unica dies tuæ superest patientiæ. Dura, & rebus secundis te serva. Iosephus post superatam cisternam, post venditionem, & accusacionem falsissimam toleratam, post vincula, carcerem superatam emerit ad solium Prorex Ægypti. Ergo patientiæ meritum imple. Una dabit horula, quod multi non dederunt anni. Consiliarius fidelis, patientiæ suafor.

CAPUT X.

Iosephus quibus gradibus in tam sublime solium conscenderit. Felicitas humana quam periculosa, brevis, noxia.

Placuit Pharaoni consilium, & cunctis ministris eius. Locutusque est ad eos: Num invenire poterimus talem virum, qui spiritu Dei plenus sit: Dixit ergo ad Ioseph: Quia ostendit tibi Deus omnia, que locutus es, nunquid sapienterem, & consilium tui invenire potero? Tu eris super domum meam, & ad oris tui imperium cunctus populus obediet; uno tantum regni folio te precedam. Dixitque, rursum Pharaon ad Ioseph: Ecce, constituimus te super universam terram Ægypti; tunc, annulum de manu sua, & dedit eum in manu eius, vestivum, cum solâ vestimâ, & collo torquem auream circumposuit; fecitque eum ascendere super currum suum secundum, clamante segetes, ut omnes coram eo genu flecterent, & præpositum esse scirent universa terra Ægypti. Dixit quoque rex Ægypti ad Ioseph: Ego sum Pharaon, absque tuo imperio non movebit quisquam manum aut pedem in omni terrâ Ægypti. Veritas, nomen eius, & vocavit eum lingua Ægyptiaca: Salvatorem Mundi. Deditque illi uxorem Aseneth filiam Putipharis sacerdotis Heliopoles. Egressus est itaque Ioseph ad terram Ægypti. Tringenta autem annorum erat, quando stetit in conspectu regis Pharaonis, & circumvit omnes regiones Ægypti. Venitque fertilitas septem annorum: & in manipulos redacta segetes congregata sunt in horrea Ægypti. Omnis etiam frugum abundantia in singulis urbibus condita est. Tantaque fuit abundantia tritici, ut, arena maris coequaretur, & copia mensuram excederet. Natiq; sunt Ioseph filii duo antequam veniret fames, quos peperit ei Aseneth filia Putipharis sacerdotis Heliopoles. Vocavit nomen primogeniti Manasses, dicens: Oblivisci me fecit Deus omnium laborum meorum, & domus patris mei. Nomen quoque secundi appellavit Ephraim, dicens: Crescere me fecit Deus in terrâ paupertatis meæ. Igitur transactis septem ubertatis annis, qui fuerant in Ægypto, coeperunt venire septem anni inopia, quos prædixerat Ioseph, & in universo orbe famies prævaluit. In cunctâ terrâ Ægypti panis erat. Quâ esuriente clamavit populus ad Pharaonem alimenta petens. Quibus illerespondit: Ire ad Ioseph, & quicquid ipse vobis dixerit facite. Crescebat autem quotidie famies in omni terrâ: aperuitque Ioseph universa horrea & vendebat Ægyptis: nam & illos oppresserat fames. Omnesque provinciæ venebant in Ægyptum, ut emerent escas, & malum inopia temperarent.

Audito Iosephi consilio rex versus ad suos: Num, inquit, invenire poterimus talem virum, qui spiritu Dei plenus sit? Mox iterum ad Iosephum: Quando igitur, inquit, divinâ polles scientiâ, te meliorem non habeo alterum, summæ rei te, meaque domui præficiam; tibi populus universus obediet, uno solùm regni folio te precedam; Ægyptus omnis sub tuâ erit potestate. Cum dicto annulum de suo digito rex trahens, Iosephi digi-

tum eo induit, adiecit vestem byssinam, & torquem auream, iussitque eum in curru regio confidentem per urbem vehi, præeunte præcone ac monente, ut omnes genu flecterent & Ægypto toti præpositum salutarerent. Sed & Iosephi nomen innotatum, & appellatus est Salvator Mundi. Nec desuit par tanto principi conjux, quam ei Pharaon despondit filiam Putipharis Heliopoli sacerdotis Asenetham. Trigesimum agebat annum Ioseph, cum ad hoc fastigii evectus regiones Ægypti omnes obiit, ut sciret, quantum annuatim conveherent frumenti. Ita septennalis cæpit fertilitas, & segetes in manipulos ligatæ ambularunt in horrea, singulis civitatibus rerum suarum satagentibus. Tanta porro tritici fuit copia, ut arenam maris æquare videretur, & mensuram omnem excederet. Antequam verò grassari famies inciperet, duo filii Iosepho nati sunt, primo nomen indidit Manasses, quod sibi Deus jucundissimam omnium laborum oblivionem induxisset. Alterum appellavit Ephraim, quod Deus crescere voluisset in terrâ paupertatis suæ. Ita septennalis cæpit penuria, quam prædixerat Ioseph per orbem, propagandam. Ægypto tamen panis sub hæc initia non desuit. At paulatim & ipsam Ægyptum famies cæpit penetrare. Ita plebs esuriens à rege panem petiit. Quibus Pharaon: Ire ad Ioseph & ad illius imperium vos attemperate. Cum autem famies augeter in dies & Ægyptios acriter stimularer, aperuit Ioseph horrea & vendi iussit frumentum. Sic Ægyptus facta est Orbis granarium, eodem enim provinciæ omnes confitebant. Ex istis, prout cæpimus, spicarum manipulos colligamus.

1. Divina providentia admiranda series. Attingit enim illa à fine, usque ad finem fortiter, & disponit omnia suaviter. Catenam facit dispositio divina obstupescendis nexibus. Ab omni æternitate decrevit Deus Iosephum clarissimum sibi famulum proregem Ægyptium constituere: cum autem omnia suaviter disponat, non subitâ illum violentiâ evexit ad istud culmen, sed quia sapientissimum rerum moderator ab æterno simul non movebit omnium cogitationes futuras, & actiones prævidit, unâ etiam occasionem, & viam aditumque ad summam auctoritatem Iosepho aperuit. Via & occasio, seu causa prima fuit fratrum invidia. Non poterant illi germanum fratrem in suo contubernio tolerare, hinc illius cædem meditari, demum venderunt in Ægyptum. Observa, mi Lector, observa obsecro, quod dico. Hoc facere Deus illis non imperavit, sed voluntate illorum pessimâ usus est pro causa mediâ, e quâ boni aliquid expressit, quod Deus in huiusmodi malis omnibus facere consuevit: è malo, quod permittit, bonum elicit, quod vult, & cupit. Altera causa: Imaclitæ videntur illac fortè fortunâ transisse ubi pecus pascebant fratres Iosephi. His venditus venit in Ægyptum. Hæc quidem temere creduntur facta: consilio tamen divino sunt ordinata. Tertia causa. Servitus extra patriam fuit subeunda.

2. Trāsitus Imaclitarum. **3.** Servitus extra patriam. **4.** Accusatio falsa. **5.** Dei dispositio. **6.** Utriusque aulicæ somnia. **7.** Pincer, Iosephus sibi ad suum insomnium respondisset in carcere: hac viâ & occasione ultimâ Iosephus in Pharaonis aulam vocatus est. Videte, obsecro, per quot ambages, per quot aditus, & ostia deductus Ioseph, dum in triumphalem currum evectus est. Non aliter Deus nobiscum agit; hic Dei mos est. Nonne his gradibus & David in solium ascendit? Jam unctio regi quot insuper annis inter adversissimas fortunæ vices fuerat expectandum, dum in manus traditum est sceptrum? Hæc providen-

Filia Putipharis Aseneth in conjugem datur Iosepho.

Duo filii Iosepho nascuntur.

Ægypti famies incipit.

Quinque manipuli, seu monita:

1. Divinæ providentiæ admiranda series. Sap. c. 1. v. 1.

Causa prima quæ viam ad summam auctoritatem Iosepho aperuit invidia fratrum.

2. Trāsitus Imaclitarum.

3. Servitus extra patriam.

4. Accusatio falsa.

5. Dei dispositio.

6. Utriusque aulicæ somnia.

7. Pincer, Iosephus sibi ad suum insomnium respondisset in carcere: na-

3. *cap. 1. v. 1.* *tia divinæ miræ. Attingit Deus à sine usque ad finem fortiter, & disponit omnia suaviter. Nihil hanc providentiam subterfugit.*

2. *Amicus Dei oppugnata est Dei viva potentia. Dixerat Romanus adulator.*

Divisum imperium cum Iove Cæsar habet.

Nugæ, apinæ, affaniæ merissima. Quis Deus, tale & imperium ejus. Numen supremum eam cum Iosepho potentiam modo admirabili divisit. En juvenis Hebraeus, venditus, servus, accusatus, captivus, eodem progressu, ut regum potentissimus affirmavit, uno te regni solio præcedam. Hoc sanè divinæ solùm fuit potentia.

3. *Felix regnū, quod bonos et cōsiliarios.* III. *Felix regnum, quib̄ bonos alit cōsiliarios. Ægyptus fame perisset, nisi talem Deus cōsiliarium ei submisisset.*

4. *Oblivio laborum jucunda.* IV. *Oblivio laborum jucunda. Ingenti cordis læticia dixit Iosephus: Oblivisci me fecit Deus omnium laborum meorum. Acti labores jucundi.*

5. *E carcere ad solium.* V. *Ex carcere ad solium. Hac viâ Ioseph ascendit ad eminentissimum culmen. Tunc nos manipulum explicabimus, dictum prosperitatem ac felicitatem vix ulli non periculosam & noxiam esse, tutam ab adversis reddi salutem.*

§. I.

Totum cælum, quod Astrologi docent, gemino rotatur cardine: ille, Polus Septentrionis, seu Arcticus, iste, Polus Antarcticus, seu Meridionalis nominatur. Circa geminos hos apices, ajunt, cælum omne vertitur. Humana vita hoc polo duplici, Arctico, seu Felicitate, & Antartico, seu Infelicitate nititur. Aut homini bene est, aut malè, aut adversè sunt res, aut secundæ ac prosperæ; mediocritas prosperitati ferè accedit. Inter hos apices duos humana vita omnis vertitur. Summæ artis est, sese tam adversis quàm prosperis temperare posse. Polum Arcticum, seu Felicitatem, consideremus.

Prosperitas, seu Felicitas tam blanda est omnibus, ut is, quem felicitatis blandimenta non fallunt, nec ab honesto, rectoque abducunt, appellari possit, *Vnus è mille.* Achilles sit necesse est, qui possit fortunatè simul & piè, sanctèque vivere. Rarissima est mixtura felicitatis & sanctitatis. Ei plerumque malè est, cui valde bene est. Cæcus recens & madidus gignit vermes, fortuna mollis & blandiens parit corruptos mores. Vicinus est inferis, qui in cælo est felicitatis. Quod millies divinæ pagine confirmant. Per Hieremiam vatè ita queritur Deus:

Hier. c. 22. Locutus sum ad te, inquit, in abundantia tuâ. Dixisti: Non audiam. Hæc est via tua ab adolescentiâ tuâ, quia non audisti vocem meam. Patres p̄tici existimant, plus obtulisse Salomoni rerum abundantiam, quàm profuisse summam sapientiam. Res in aperto est. Humana gens vix unquam insolentior fuit, quàm cum rebus omnibus abundavit. Testes quinque nobilissimæ civitates; Sodoma, Gomorra, Adama, Seboim, & Segor. Quod testatus Ezechiel:

Ezech. c. 16. vers. 49. Cum promittat Hebraeus sapiens: Implebuntur horrea tua saturitate, & vino torcularia tua redundabunt. Mox addit: Ibid. v. 11. Disciplinam Domini, fili mi, ne abjicias. Perinde si dicat: Pronissimum est iugum excutere, & in vitia declinare, cum omnia fluant prosperè. Vetus est verbum: Cum homini bene est, ipse sibi, aliisque coquit grandinem. Quàm autem istud in humanis rebus miserum est, non posse felicem esse sine damno. Ni Deus assidue virgas intenter, & minetur pœnas, nimium quantum exorbitamus.

Cræsus potentissimus, ac opulentissimus rex Lydiæ, felicitatè hanc suam concoquere non potuit: ita Cyrum ad arma capiendâ compulit, & in se concitavit. Cyrus ubi Cræsum cæpit, & in ordinem rediguit, Oriente toto potitus est. Sed nec ille suas potuit digerere fortunas.

Cræsus potentissimus, ac opulentissimus rex Lydiæ, felicitatè hanc suam concoquere non potuit: ita Cyrum ad arma capiendâ compulit, & in se concitavit. Cyrus ubi Cræsum cæpit, & in ordinem rediguit, Oriente toto potitus est. Sed nec ille suas potuit digerere fortunas.

Cræsus potentissimus, ac opulentissimus rex Lydiæ, felicitatè hanc suam concoquere non potuit: ita Cyrum ad arma capiendâ compulit, & in se concitavit. Cyrus ubi Cræsum cæpit, & in ordinem rediguit, Oriente toto potitus est. Sed nec ille suas potuit digerere fortunas.

Cræsus potentissimus, ac opulentissimus rex Lydiæ, felicitatè hanc suam concoquere non potuit: ita Cyrum ad arma capiendâ compulit, & in se concitavit. Cyrus ubi Cræsum cæpit, & in ordinem rediguit, Oriente toto potitus est. Sed nec ille suas potuit digerere fortunas.

A Non enim quievit dum Tomyridem reginam in se amaret, quæ ducenta millia Persarum unâ cum rege ita intercessionem dedit, ut nec nuntius clavis lupefuerit. Sapientissimè dixit Annæus Philosophus: Calamitas virtutis occasio est. Illos merito quis dixerit miseros, qui nimia felicitate torpefunt, quos velut in mari lento tranquillitas derinet. Fugite delicias, fugite enervatam felicitatem, quâ animi permadescunt, nisi aliquid intervenerit, quod humane sortis admoneat, velut perpetuâ ebrietate sopiti. Cum omnia, que excesserunt modum, noceant; periculosissima felicitatis intemperantia est. Idem adstruens Archytas Pythagoræus: Atqui, ait, majores morbos gignere solet ea, quæ ab omnibus appellatur felicitas, tanquam vinum inebrians etiam bonis viris mentem.

Regum Chronicon recenset rem-memoratu dignissimam. Rex Ozias edificavit Ailath, & restituit eam ditioni Iudæ. Fecitque, quod rectum erat in oculis Domini iuxta omnia, que fecerat Amasias pater ejus. Et exquiritur Dominum in diebus Zachariae intelligentis & valentis Deum, cumque requireret Dominum, direxit eum in omnibus. Denique egressus fuit contra Philisthim, & destruxit murum Geth, lapides & murum Tabnia, murumque Azoti, edificavit quoque oppida in Azoto & Philisthim: Et adjuvit eum Deus contra Philisthim, & contra Arabas, qui habitabant in Garbaal, & contra Ammonitas. Et adjuvit eum Deus. Appendebantque Ammonite munera Ozia, & divulgatum est nomen ejus usque ad introitum Ægypti, propter crebras victorias. Edificavit Ozias turres in Hierusalem super portam anguli, & super portam vallis, & reliquas in eodem muri latere, firmavitque eas. Extruxit etiam turres in solitudine, & effodit cisternas plurimas, eod quiddam haberet multa pecora tam in campis, quam in eremi vastitate, vineas quoque habuit, & vineitores in montibus, & in Carmelo, erat quippe homo agricultura deditus. Et adjuvit eum Deus. Numerus principum per familias virorum fortium, duorum milium sexcentorum. Univerfus autem exercitus Ozia trecentorum & septem milium, quingentorum, qui erant apti ad bella, & pro rege contra adversarios dimicabant. Et adjuvit eum Deus. Preparavit quoque Ozias curio exercitui clypeos, & hastas, & galeas, & loricas, arcusque, & fundas ad jaciendos lapides. Et adjuvit eum Deus. Fuit quoque in Hierusalem diversi generis machinas, quas in turribus collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

B est, & pugnavit contra Philisthim, & destruxit murum Geth, lapides & murum Tabnia, murumque Azoti, edificavit quoque oppida in Azoto & Philisthim: Et adjuvit eum Deus contra Philisthim, & contra Arabas, qui habitabant in Garbaal, & contra Ammonitas. Et adjuvit eum Deus. Appendebantque Ammonite munera Ozia, & divulgatum est nomen ejus usque ad introitum Ægypti, propter crebras victorias. Edificavit Ozias turres in Hierusalem super portam anguli, & super portam vallis, & reliquas in eodem muri latere, firmavitque eas. Extruxit etiam turres in solitudine, & effodit cisternas plurimas, eod quiddam haberet multa pecora tam in campis, quam in eremi vastitate, vineas quoque habuit, & vineitores in montibus, & in Carmelo, erat quippe homo agricultura deditus. Et adjuvit eum Deus. Numerus principum per familias virorum fortium, duorum milium sexcentorum. Univerfus autem exercitus Ozia trecentorum & septem milium, quingentorum, qui erant apti ad bella, & pro rege contra adversarios dimicabant. Et adjuvit eum Deus. Preparavit quoque Ozias curio exercitui clypeos, & hastas, & galeas, & loricas, arcusque, & fundas ad jaciendos lapides. Et adjuvit eum Deus. Fuit quoque in Hierusalem diversi generis machinas, quas in turribus collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

C collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

D collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

E collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

F collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

G collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

H collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

I collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

J collocavit, & in angulis murorum, ut mitterent sagittas, & saxa grandia, egressumque est nomen ejus procul, eod quod auxiliaretur ei Dominus, & corroborasset eum. Hactenus omnia præclarissimè. Sed audite, oblecto, quàm lacrymabilis & tragicus comœdiæ tam lætæ fuerit epilogus. Cum roboratus esset Ozias, elevatum est cor ejus in introitu suum, & neglexit Dominum suum, ingressusque templum Domini, adolere voluit incensum super altare thymiamatis. Statimque orta est lepra in fronte ejus coram sacerdotibus in domo Domini. Fuit igitur Ozias rex leprosus usque ad diem mortis sue, & habitavit in domo separatâ, plenus leprâ, ob quam ejectus fuerat e domo Domini. Dignus lacrymis eventus post cæpta tam laudabilia. Quæ verò causâ lapsus tam miserandi Prosperitas. Cum roboratus esset, elevatum est cor ejus. In originem ipsissimam interitus, fortunam prosperam. Pluribus hîc testibus non egemus. Novæ virtutis prosperitas. Triplex hic documentum attexto.

§. II.

I. N Il brevis prosperitate. Momento transit; hilaris studinis pulsus, levis per æterem saltus. Somniat rex Phario de septem obesis bobus & spicis: sequuntur totidem fertillissimi anni. Cum transissent illi, tam ingens fames est orta, ut oblivioni traderetur cuncta retro abundantia, velut proximè noctis somnium. Idcirco monet regius psaltes: Noli amulari in eo, qui prosperatur in viâ suâ. Ne ulli suam invidias felicitatem; momento tota evanescit. Felix est hodie: cras forsitan non solùm non felix, sed nec superstes eris. Suum insisit tumulum omnium felicitas, subitò in eum dejicienda. Non invidendi quid-

Vita humana polo duplici, felicitate, aut infelicitate nititur.

Abundantia plus obtulit Salomoni, quàm profuisse sapientiam.

Cræsus potentissimus, ac opulentissimus rex Lydiæ, felicitatè hanc suam concoquere non potuit: ita Cyrum ad arma capiendâ compulit, & in se concitavit.

Cyrum ubi Cræsum cæpit, & in ordinem rediguit, Oriente toto potitus est.

Cræsus potentissimus, ac opulentissimus rex Lydiæ, felicitatè hanc suam concoquere non potuit: ita Cyrum ad arma capiendâ compulit, & in se concitavit.

Cyrum ubi Cræsum cæpit, & in ordinem rediguit, Oriente toto potitus est.

Cræsus potentissimus, ac opulentissimus rex Lydiæ, felicitatè hanc suam concoquere non potuit: ita Cyrum ad arma capiendâ compulit, & in se concitavit.

Cyrum ubi Cræsum cæpit, & in ordinem rediguit, Oriente toto potitus est.

quidquam habet, qui prosperatur in via sua. Quod eximie Augustinus explicans: Ille prosperatur, inquit, sed in via sua: tu laboras, sed in via Dei. Via impiorum, felicitas transitoria; finita via, peracta est felicitas. Tibi labor in via, in perventione felicitatis. Illi prosperitas in via est, in perventione infelicitatis. Novit Dominus vias justorum, & iter impiorum peribit. Has vias ambula, quas novit Dominus. Si ambulas in eis, non te fallunt. Via vero impiorum felicitas transitoria: finita via peracta est felicitas. Quare, quia via illa lata est, finis illius in profundum inferni perducit. Via vero tua angusta est, & pauci ingrediuntur per eam: Sed ad quam latitudinem perveniant, debes cogitare. Quid ergo dicis? quasi gratulari me cogis, si aliqua huius seculi prosperitas arriserit? Nonne deceptoria est, nonne fluxa, caduca, mortalis? Nonne temporalis, volatilis, transitoria? Nonne plus habet deceptionis, quam delectationis, & dilectionis? Momentum avolans est omnis prosperitas.

I. Nihil periculosius prosperitate. Notum est Ambrosium præfulem in eadem domo pernoctare noluisse, in qua patrifamilias se beatum, & ab afflictione omni eximium iactaret; & brevi domum illam corruisse. Sed ignotiora pando. Italus Comes Hugolinus Gidarefcus Pisanus eod fastigii pervenit opibus, familiâ, liberis, nepotibus, fortunis omnibus, ut credi potuerit fortunam auream cum ingenti comitatu in illius aedes inimicasse. Sed in aurem illi debuisse insinuari: Domine Hugoline, matura pira sæpe in lutum decidunt. Tantò autem magis hic timeri potuit præcipitium, quantò ille altius exeret supercilium, plenus fastu. Sapientissimum monitum est: Contritionem præcedit superbia, & ante ruinam exaltatur spiritus. Die natali regium dedit epulum Pisanus, & super mensam non leviter fortunas suas iactavit, ausus etiam querere: Quid sibi ad omnem felicitatem deesset? Hic convivarum unus addaxerit, & ore renidenti: Cælestis ira, & blandiens fortuna plerunque vicina sunt. Haud multò post fortunatissimus Pisanus una cum suis liberis à Gibellinis captus, turri includitur, fame perimitur. O Domine Hugoline debueramus istud præcuisse: Cui felicitas adulator, ei collum obtorqueat nitor. Vel te ipsum habemus locupletissimum testem. In sublime ascendisti, ut tantò calamitosius rueres, quantò altius ascendisses.

Nemo fidat fortunæ quotiescunque illa ridet, vicinas significat esse lacrymas. Fortunæ fulmen imminet, cum in tuto videntur esse omnia. Eruditè Basilus Magnus: Interroga medicos, inquit, & dicent tibi: Nihil esse periculosius habitudine corporis extremè bonâ. Non satis sanus est, qui nimis sibi videtur sanus, & penitus nihil sentit invaletudinis. Augustinus hac de re sapius insignitè dissertans: Multi, ait, res adversas timent, res prosperas non timent. Periculosior est res prospera animo, quam adversa corpori. Prius corrumpit prospera, ut inveniatur, quod frangat adversa. Putatis, fratres charissimi, infelicitatem seculi metuendam esse, & felicitatem non esse metuendam? Imò verò nulla infelicitas frangit, quem felicitas nulla corrumpit. In regione mortuorum, labor, dolor, timor, tribulatio, tentatio, gemitus, suspirium. Hic falsi felices, veri infelices, quia falsa felicitas, vera miseria est. Qui verò agnoscat in verâ esse miseriam, erit etiam in verâ felicitate. Fallax felicitas, major est infelicitas. Felicitates seculi, somnia dormientium. Attendite ut discernatis vos, attendite, ne putetis veram felicitatem esse, quam sibi optant homines aut infirmi, aut infirmi. Fratres mei adversus felicitatem acrius vigilandum est. Non ergo tibi videantur felices, qui florent ad tempus. Tu castigaris, illis parcitur, fortè tibi castigato & emendato dato hereditas reservatur. Idcirco Bernardus tuum Eugenium jam Pontificem sollicitè & prolixè scriptio monens: Quam, inquit, carus exitit, qui non vel modicè in prosperitate animum relaxaverit à sui custodia & disciplina. Sapiens David, sapientior Salomon fuit, sed blandientibus nimis secundis rebus alter ex parte, alter ex toto desipuit. Uti cera igni, nix aut glacies soli admota liquefcit, ita meus hu-

mana ad blandos prosperitatis calorem emollefcit, & perit. Unus è mille est, qui prosperitatis patiens non in transverfum agitur. Quando igitur periculosissima est prosperitas, & proxime spectat interitum, tertium adjungo documentum.

I. Nulli rei minus fidendum, quam prosperitati. Nam in altum illa evectus, ut deiciat. Cogita lapsum, quisquis arduum meditari ascensum. Cum res fluxæ adeò florent, cum omnia fluunt ad votum, cum tam bellè nobis est, ohe tempestas imminet, jam calum coquit grandines, & fulmina, subito suos jaculabitur ignes. At miser felicitate suâ ebrius nil horum prævidet, nec futuræ tempestati se parat: repentino cadet ictus fulmine. Rex Philippo Macedonum Philippus Alexandri pater, cum in unum diem tot læti, ac voluprabiles nuntii convenissent, temperantem suspectam habens: O fortuna, exclamat, pro tot tantisque bonis parvum aliquid malum retribuere. Temperandos censuit tot prosperos successus maligniore casu. Siracides autem vellicat: In die honorum, inquit, ne immemor sis malorum. Subitò vertit ventus in momento ingruunt procellæ, & ubi luserunt, sorbentur navigia. Atque hoc Polus est Felicitatis Arcticus.

§. III.

Polus infelicitatis Antarcticus multò est securior, imò, quod verbo dicam, Christus & omnis disciplina Christiana hoc tradit, non esse tutiorem ad altram viam, quam quæ per adversa ducit, & aspera, arduaque. Testatur divus Lucas: Quoniam sic scriptum est, sic oportebat Christum pati. Num etiam nos? Etiam nos: nil certius: Quoniam, eodem Lucâ teste, per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei. Hæc Dei leges sunt, ut quisvis dies habeat, quod cruciet, quod reficiat. Sic scriptum est, & sic oportet. Hæc rectissima est via à Polo infelicitatis Antartico, ad Polum Arcticum felicitatis æternæ. Ita Deus cum Iosepho agit annis quatuordecim, malum ei ex malo nascebatur, tentatio tentationem, miseria miseriam excipiebat. Vixit universè annos centum & decem; magnam partem in Polo egit Arctico inter res duras & afflictas, annis scilicet triginta, quibus plurima ei tristitia obtigerunt, ab his principatus ejus annis octoginta duravit.

Est forsitan non nemo, qui objiciat: Expleffe mihi videor annos luctus, ad Polum infelicitatis Antarticum jam egi diutissimè, sed nihil adhuc Poli Arctici cerno. Continua pene in me tempestas detonat, assidua ferè fulmina vel terrent me vel feriunt. Nondum serenat cælum post dies tam multos. Annos, mi homo, aliter Deus numerat, quam nos. Quoniam mille anni ante oculos ejus tanquam dies hesternæ quæ præterit. Neque eandem temporis rationem cum omnibus servat. Aliqui partem, alii dimidium vitæ, vitam aliqui totam ad Polum Antarticum consumunt, semper miseri, semper lugentes, semper afflictæ, quis horum Deo dicat: Cur ita facis? Hoc scimus post superatum in adversis Polum Antarticum, si durer patientia, transitum dari ad Arcticum felicitatis semper duraturæ. Deo autem gratias, ait Paulus, qui semper triumphat nos in Christo Jesu. Omnis victoria nobis à Christo est. Infanda & innumera Paulus est passus, at hoc sibi summo duxit honori, pro Christo pati. Hi certè nostri sunt triumphæ, hæc victoria, fortia pro Domino Jesu & agere, & tolerare. Implendum est patientiæ nostræ stadium. Hæc itur ad sidera. Hæc ivit Ioseph per fratrum invidiam, per tentationem crebram, per accusationem falsam, per grandem infamiam, per iniqua vincula, per adversa plurima, hoc ramite pervenit ad purpuram, & ad principatum, hac semitâ contendit ad superos. Non est ad beatos alia via, o Christiani, non est, nisi hæc arctior inter adversa. Ideo vociferatur Chrysofomus: Hæc audientes in afflictionibus animum nunquam respondeamus. Patiendo emittur calum. Vis esse Beatus? discere prius, esse miser, & in miseris magnanimus.

Vertical marginal notes on the left side of the page, including references to various authors and works.

Vertical marginal notes on the right side of the page, including references to various authors and works.